

Wie was Paulus?

Een fout antwoord
Een beter antwoord

Na de hemelvaart

Toen de Here Jezus vanaf de Olijfberg ten hemel was gevaren bleven de discipelen met Zijn broers en de vrouwen bijeen in Jeruzalem. Ze wachtten op de beloofde heilige Geest (Hand.1:13-14).

Petrus constateerde dat er een apostel was weggefallen: Judas had zelfmoord gepleegd (Hand.1:15-19).

Iemand anders moet zijn plaats innemen, zei Petrus, want in Psalm 109:8 staat: “Laat een ander zijn ambt nemen”.

Vervanger nodig

Ons lijkt dit beroep op Psalm 109 vreemd. Maar Petrus wist dat er 12 apostelen moesten zijn, hetzelfde aantal als de stammen van Israël. De Heer had immers tegen Zijn discipelen gezegd:

“Ik beschik u het Koninkrijk, zoals Mijn Vader dat aan Mij beschikt heeft, opdat u eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn Koninkrijk en op tronen zit en de twaalf stammen van Israël oordeelt” (Luk.22:29-30, Matth.19:28)

Gestelde eis

Petrus trok de conclusie:

“Het is dus nodig dat een van de mannen die met ons omgegaan zijn gedurende heel de tijd dat de Heere Jezus onder ons in- en uitging, te beginnen met de doop van Johannes tot op de dag waarop Hij van ons opgenomen werd, met ons getuige wordt van Zijn opstanding”
(Hand.1:21-22)

Men ging (onder de 120 aanwezigen) op zoek naar mannen die aan de gestelde eis voldeden.

Twée kandidaten

Men vond er twee:

1. Jozef, die Barsabas heette, en de bijnaam Justus had;
2. Matthias.

Zij konden de plaats van Judas innemen omdat ze vanaf het begin bij de Here Jezus waren geweest.

Ze werden niet “voorgesteld” (het woord “voor” ontbreekt in de Griekse tekst van Hand. I:23) maar “gesteld” (= voor Gods aangezicht gesteld).

Het lot besliste

De apostelen baden en zeiden:

“U Heere, Kenner van het hart van allen, wijs van deze twee er een aan, die U uitgekozen hebt om deel te krijgen aan deze bediening, namelijk aan het apostelschap”
(Hand.1:24-25)

Vervolgens wierpen ze het lot, zoals dit in de wet was voorgeschreven (Num.26:54-56, 33:54; Neh.10:34), en het lot viel op Matthias.

Toen waren er weer 12 apostelen (Hand.1:26).

Vervanger van Judas?

In een lezing die ik eens bijwoonde zei de (Amerikaanse) spreker:

“Het zoeken van een vervanger en het werpen van het lot waren niet naar Gods wil. Door Judas direct te willen vervangen liep Petrus op de Heer vooruit. De opgestane Messias maakte later **Zijn** keuze bekend: **Paulus** was het “uitverkoren instrument om Zijn Naam te brengen naar de heidenen en de koningen en de Israëlieten” (Hand.9:15).

Conclusie: **“De echte vervanger van Judas was Paulus”**.

Twijfels

In zijn verslag zegt Lukas nergens, dat de apostelen overhaast handelden. Ik stelde na afloop van de lezing dus de vraag: “Is er enig Schriftbewijs voor de opvatting dat Paulus in Gods raad Judas heeft vervangen?”

De spreker antwoordde: “Na Hand. I wordt er over Matthias niets meer verteld, en over Paulus des te meer”.

Dat antwoord bevredigde mij niet. In de Bijbel wordt er immers over 9 van de 12 apostelen vrijwel niets verteld. Maar daaruit kunnen we niet afleiden dat de Heer een verkeerde keus maakte toen Hij hen uitzond!

Niet één van de twaalf

Uit I Kor.15 blijkt dat Paulus géén vervanger van Judas was. Want daar lezen we dat de opgestane Heer:

“verschenen is aan Kefas, **daarna aan de twaalf**... daarna aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk... daarna is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan alle apostelen, en als laatste van allen is Hij ook **aan mij** verschenen, als aan de ontijdig geborene” (I Kor.15:5-8)

Paulus behoorde volgens zijn eigen zeggen dus **niet** tot de twaalf. Hij was daarom NIET de vervanger van Judas!

Geen “apostel bij uitstek”

Ook in 2 Korinthe blijkt, dat Paulus niet tot de twaalf behoorde. Want daar schrijft hij:

“Ik ben van mening dat ik in niets minder ben geweest dan de apostelen bij uitstek... Ik ben immers in niets minder geweest dan de apostelen bij uitstek, hoewel ik niets ben. De tekenen van een apostel zijn onder u verricht, in al mijn volharding, in tekenen, wonderen en krachten” (2 Kor. 11:5, 12:11-12).

“De apostelen bij uitstek” zijn de twaalf.

“Apostelen bij uitstek”

De twaalf waren “apostelen bij uitstek” omdat ze:

1. Het onderwijs van de Here Jezus vanaf het begin (de tijd van Zijn doop door Johannes) tot het eind (de hemelvaart) hadden meegemaakt.
2. Als mede-arbeiders door Hem waren uitgezonden om het goede nieuws van het nabije Koninkrijk te verkondigen en Israël tot bekering op te roepen.
3. Bij de wedergeboorte en de opstanding uit de doden (het toekomstig herstel van Israël) op 12 tronen zullen zitten om over de 12 stammen recht te spreken.

“Alle apostelen”

De opgestane Heer verscheen volgens I Kor. 15:7 aan “alle apostelen” nadat Hij Zich had getoond aan de twaalf.

Er waren dus méér apostelen dan de twaalf. We lezen in de evangeliën:

“Hierna [na de uitzending van de 12] wees de Heere **nog zeventig anderen** aan en zond hen twee aan twee voor Zijn aangezicht uit naar iedere stad en plaats waar Hij komen zou” (Lukas 10:1).

[Volgens sommige handschriften waren het er zelfs 72]

Andere apostelen

Mannen die niet tot de 12 behoorden worden in de Bijbel “apostel” genoemd.

Barnabas in Hand.14:14.

Apollos in 1 Kor.4:6-9.

Silvanus (=Silas) en **Timotheüs** in 1 Thess.1:1 en 2 Thess.1:1.

Andronikus en **Junias** (wellicht) in Rom.16:7.

Jakobus (de briefschrijver, halfbroer van de Here) in 1 Kor.15:7 en Gal.1:19.

Paulus' roeping

In de brief aan de Galaten noemt Paulus zich:

“een apostel – geroepen, niet vanwege mensen, ook niet door een mens, maar door Jezus Christus en God de Vader, Die Hem uit de doden opgewekt heeft” (Gal.1:1)

Het woord apostel betekent “gezondene”. Er zijn apostelen van *mensen*. Het Sanhedrin stuurde bijvoorbeeld boden met een bepaalde volmacht naar de diaspora. Paulus was zélf ooit door het Sanhedrin uitgezonden (Hand.9:1-2). Maar nú was hij een ander soort apostel. Geroepen door de opgestane Heer vanuit de hemel in opdracht van God.

Paulus' boodschap

Over de boodschap die hij mocht brengen zegt Paulus:

“Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie dat door mij verkondigd is, niet naar de mens is. Want ik heb dat ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus” (Gal. 1:11-12).

Wat Paulus doorgaf had hij niet van andere mensen te horen gekregen. Niet van de twaalfen of van de Here Jezus, toen die nog op aarde was. De opgestane Heer liet hem vanuit de hemel zien wat hij moest zeggen.

Het “evangelie van de voorhuid”

“Maar daarentegen als zij zagen dat mij het **evangelie der voorhuid** toebetrouwd was, gelijk Petrus der besnijdenis (want die in Petrus krachtiglijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis, die wrocht ook krachtelijk in mij onder de heidenen), en als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade die mij gegeven was bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter[hand] der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis [zouden gaan]” (Gal.2:7-9, Statenvertaling)

Het goede nieuws van de voorhuid (= *de onbesnedenen, de volken*) was aan Paulus toevertrouwd.

Taakverdeling

In **Jakobus**, **Cefas** (= *Petrus*) en **Johannes** “werkte God tot het apostelschap van de besnijdenis”. Zij richtten zich tot de besnijdenis (= *Israël*).

Door **Paulus** en **Barnabas** “werkte God krachtig onder de heidenen”. Zij gingen tot de heidenen (= *de volken*).

Het goede nieuws van de besnijdenis is dus te vinden in: Jakobus, 1 en 2 Petrus, 1, 2 en 3 Johannes. Dat zijn geen “algemene zendbrieven” maar brieven voor **Israël**.

En het goede nieuws van de voorhuid is te vinden in Romeinen, 1 en 2 Korinthe, Galaten, Efeze, en Kolossenzen. Die brieven zijn gericht aan gelovigen uit de **volken**.

Zichtbaar in de Bijbeltekst

“Jakobus... **aan de twaalf stammen die in de verstrooiing zijn**” (Jak. 1:1).

“Petrus... **aan de vreemdelingen in de verstrooiing** in Pontus, Galatië, Kappadocië, Asia en Bithynië” (1 Petr. 1:1).

“Deze tweede brief, geliefden, schrijf ik u nu...” (2 Petr. 3:1)

“Geliefde, u handelt trouw in alles wat u doet voor de broeders en voor de vreemdelingen... want zij zijn voor Zijn Naam uitgegaan **zonder iets aan te nemen van de heidenen**” (3 Joh. 1:5-7)

→ De hier genoemde geliefden, broeders en vreemdelingen waren *Joden*. Zij behoorden niet tot “de heidenen” (= de *goyim*, de volken).

In de brieven te zien

“Want **tegen u, de heidenen**, zeg ik” (Rom.11:13).

“Bedenk daarom dat **u die voorheen heidenen was** in het vlees en die onbesnedenen genoemd werd... dat u in die tijd zonder Christus was” (Efe.2:11)

“Om deze reden ben ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus, **voor u, die heidenen bent**” (Efe.3:1)

“Daartoe ben ik aangesteld als prediker en apostel... als een **leraar van de heidenen**” (1 Tim.2:7)

“het evangelie, waarvoor ik aangesteld ben als prediker, apostel en **leraar van de heidenen**” (2 Tim.1:11)

→ Paulus richtte zich tot heidenen (= *tot de volken*)

Opdracht van de twaalf

- **Allereerst** in Jeruzalem, dan in heel Judea en Samaria en tot aan het uiterste van de aarde (of: het land) van de Messias getuigen (Hand.1:8).
- **Eerst** Israël tot bekering brengen (Hand.3:21), vervolgens alle volken tot discipelen maken (Matth.28:19).
- Aan Israël prediken dat het bloed van het nieuwe verbond door de Messias is gestort en Gods wet in het binnenste kan worden geschreven (Jer.31:33).
- Tienduizenden Joden die hun boodschap aanvaardden, waren daarom “allen **ijveraars voor de wet**” (Hand. 21:20) – ze onderhielden de voorschriften van Mozes.

Overeenkomst 12 en Paulus

Hoewel gelovige Israëlieten zich strikt aan de wet van Mozes hielden (Hand.21:20) beseften zij dat ze niet door hun gehoorzaamheid maar door de genade van de Messias werden behouden (Hand.15:11).

Dat kregen gelovigen uit de volken ook te horen: “Want uit genade bent u zalig geworden, door het geloof, en dat niet uit u, het is de gave van God; niet uit werken, opdat niemand zou roemen” (Efe.2:8).

Gelovigen uit de volken behoeven volgens Paulus en **ook** volgens de twaalf de voorschriften van de wet niet te onderhouden (Hand.15:1-31, Gal.4:9-10, 5:1-2; Kol.2:16-23).

Verskil tussen de 12 en Paulus

Er waren dus overeenkomsten tussen de boodschap van de twaalven en de boodschap van Paulus, maar...

Paulus had opdracht om aan de volken een **volstrekt unieke** boodschap te brengen.

Hij kon spreken over “**mijn** evangelie” en hij zei bij meerdere gelegenheden dat hij “geheimenissen” mocht openbaren, voornemens of plannen van God die niet eerder bekend waren gemaakt.

Een *eigen* boodschap

“God... zal de verborgen dingen van de mensen oordelen door Jezus Christus, overeenkomstig **mijn evangelie**” (Rom.2:16)

“...Hem nu Die in staat is u vast te doen staan, overeenkomstig **mijn evangelie** en de prediking van Jezus Christus, overeenkomstig de openbaring van het geheimenis dat door de tijden der eeuwen heen verzwegen was” (Rom.16:25)

“Houd in gedachten dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, uit het nageslacht van David, overeenkomstig **mijn Evangelie**” (2 Tim.2:8)

Geheimenis in Romeinen

“Want ik wil niet, broeders, dat u geen weet hebt van **dit geheimenis** (opdat u niet wijs zou zijn in eigen oog), dat er voor een deel **verharding over Israël** is gekomen, **totdat** de volheid van de heidenen is binnengegaan”

“Hem nu Die in staat is u vast te doen staan, overeenkomstig **mijn Evangelie** en de prediking van Jezus Christus, overeenkomstig **de openbaring van het geheimenis** dat door de tijden der eeuwen heen verzwegen was, maar dat nu geopenbaard is en door de profetische Schriften onder alle heidenen bekendgemaakt is, overeenkomstig het bevel van de eeuwige God, om hen tot geloofsgehoorzaamheid te brengen...” (Rom. 11:25, 16:25-26)

Geheimenis in I Korinthe

“Wij spreken echter de wijsheid van God, **als een geheimenis**; een wijsheid die **verborgen** was en die God vóór alle eeuwen voorbestemd heeft tot onze heerlijkheid...”

“Zie, ik vertel u **een geheimenis**: Wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, in een oogwenk, bij de laatste bazuin” (I Kor.2:7, 15:51).

Geheimenis in Efeze [1]

“...de uitdeling van de genade van God die aan mij gegeven is ten behoeve van u, dat Hij mij door openbaring **dit geheimenis** bekendgemaakt heeft (zoals ik eerder in het kort geschreven heb; waaraan u, als u dit leest, mijn inzicht kunt bemerken in **het geheimenis van Christus**)... namelijk dat de heidenen mede-erfgenamen zijn en tot hetzelfde lichaam behoren en mededeelgenoten zijn van Zijn belofte in Christus...” (Efe.3:2-7)

- *Let op: Mede-erfgenamen van **Christus**, niet van Israël !*
- *Deelgenoten van wat aan **Christus** is beloofd !*

Geheimenis in Efeze [2]

“...door het Evangelie, waarvan ik een dienaar geworden ben, krachtens de gave van de genade van God, die mij gegeven is, overeenkomstig de werking van Zijn kracht. Mij, de allerminste van alle heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen, en allen te verlichten, opdat zij mogen begrijpen wat de **gemeenschap aan het geheimenis** inhoudt, dat door de eeuwen heen verborgen is geweest in God...” (Efe.3:6-9)

→ “Onnaspeurlijke rijkdom” = “door de eeuwen heen verborgen” (= niet rechtstreeks bij de profeten te vinden)

Geheimenis in Kolossenzen

“Daarvan [= *van het lichaam van Christus, de gemeente*] ben ik een dienaar geworden, overeenkomstig de taak in de dienst van God, die mij met het oog op u gegeven is om het Woord van God te vervullen [= *voltooien*], namelijk **het geheimenis**, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen. Aan hen heeft God willen bekendmaken wat de rijkdom is van de heerlijkheid van **dit geheimenis** onder de heidenen: Christus onder [*of: in*] u, de hoop op de heerlijkheid” (Kol.1:25-27).

→ Christus leeft in gelovigen uit de volken (vgl. Gal.2:20)

Samenvatting [I]

Paulus

1. Behoorde volgens zijn eigen woorden **niet** tot de twaalven.
2. Volgde de Heer nog niet toen Die in Israël predikte, maar werd door de Opgestane geroepen vanuit de hemel.
3. Was “de leraar van de volken”, terwijl de twaalven zich richtten tot Israël.
4. Predikte heilsfeiten die hem door openbaring bekend waren gemaakt. Had niet van mensen te horen gekregen wat hij moest zeggen.

Samenvatting [2]

5. Zijn roeping hield verband met de tijdelijke verharding die over een deel van Israël is gekomen. Wat hij predikt is geldig zolang die verharding voortduurt.
6. Hij verkondigde dingen die God zich had voorgenomen maar die nooit eerder aan de mensheid bekend waren gemaakt. Zoals het feit dat niet alle gelovigen zullen sterven maar sommigen in een oogwenk zullen worden veranderd tot onvergankelijkheid.
7. Tijdens Israëls gedeeltelijke verharding roept God volgens Paulus mensen uit alle volken die als leden aan het hemelse Hoofd, Christus, worden toegevoegd.

Samenvatting [3]

8. De gelovigen van nu zijn mede-erfgenamen van de Messias en deelgenoten van wat aan de Messias is beloofd, want ze zijn gezamenlijk het Lichaam van de Messias en vormen een eenheid met Hem.
9. Christus leeft in deze gelovigen. Hij woont in hen door Zijn Geest, en voedt en leidt hen vanuit de hemel.
10. Ze zijn “gezegend met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten”, voorbestemd tot het zoonschap, verlost door het bloed van Gods Geliefde, hebben vergeving van de overtredingen, en zullen heilig en smetteloos zijn voor Gods aangezicht (Efe. 1:3-8)

Besluit

“Hem nu Die bij machte is te doen ver boven alles wat wij bidden of denken, overeenkomstig de kracht die in ons werkzaam is, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente, door Christus Jezus, in alle geslachten, tot in alle eeuwigheid”
[Gr. *in alle geslachten van de eeuw van de eeuwen*].

Amen

(Efe.3:20-21)